

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Livets Fest

Citation: Michaëlis, Sophus: "Livets Fest", i Michaëlis, Sophus: *Livets Fest*, 1900, s. 1.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-michs_05-shoot-workid54089.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Livets Fest

SOPHUS MICHAËLIS

LIVETS FEST DIGTE

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN)
GRÆBES BOGTRYKKERI
1900

2
3
4
I

INDHOLD

• Side	
• Athena Lemnia	9
• Colleoni	11
• Michelangelos Slaver I—II	14
• Madonna med Violen	18
• Amore sagro e profano	20
• Barcarole	24
• Tiggeren	27
• I Kampagnen	30
• I Villa d'Estes Have	32
• Pompei	35
• Tiber paa Capri	38
• Vinen	41
• Kejserens Grav	43
• Alle Bøgerne —	45
• Livets Fest	47
• Sommer-Idyl	49
• Sommerliv	52
• Aæn	55
• Aftenvandring	57
• Møllerne	59
• Rotation	61
II	
• Blæsten	64
• Karrusel	67
• La France	69
• Bregner	70
• Forglemmigej	72
• Blomstertørst	715
• Kransebinderskens Sang	77
• Aften	79
• Mulmet	81
• Maaneblomster	83
• Sorg	85
• Morgen	87
• Rembrandt I — IV	89
• Mindedigte:	
• Holger Vadum	97
• J. P. E. Hartmann	99
• Sigbjørn Obstfelder	102

MINDET OM JULIUS LANGE

TILEGNET.

— O Mester, gik du bort til Skyggelandet,
hvor Sjælens Rytmer vinder evig Klang,
— Elysion vente dig. Fjernt over Vandet
dig kaldte Dødssirenenes skønne Sang.
Tilbage — elsket — staar dit stolte Billed
fast paa sit Fundament med mandig Front:
det Største har dit stærke Øje villet
og naaet den sidste store Horisont.

6

7

8

9

ATHENA LEMNIA

(Til et græsk Marmorhoved i Bologna)

Barsk er din Ynde. Din buede Læbe ej kender til Latter.
Smilet hensmulrer og dør. Evig er Alvorens Blu.
Hellig din kyske Foragt! Fra dit dunkle pupilløse Øje
aander den evige Nats stumme befriende Fred:

«Daare er den, som vil vente paa Lykken; den gæster ham aldrig.
Skyen er svanger med Vand, regner ej Guld paa dit Tag.
Sorgen alene er sikker. Den vaagner med Gry ved dit Leje,
eller har taget din Stol, vender ved Aften du hjem.

Sorgen har Bud til enhver og forjager den flygtige Glæde.
Ej giver Livet dig helt, hvad i din Længsel du vil.
Helt kan du miste alene — du mister de kæreste Kære,
skaanselløst piller dem bort Tidens usporlige Sot.

10

Døden dig gør til en Stodder. Men rig gør dig Gudernes Visdom,
den, der som Uglen kan se midt i den tykkeste Nat.
Skønhed forgaar som den hvideste Blomst paa det skønneste Frugttræ.
Sansernes Lyst bliver Løgn, Bærmen af Vinen er besk.

Daarerne lever i Latter, at glemme det truende Regnskab.
Frygtløs er den, som har tro vogtet sit Menneskeværd.
Ene udødelig er den ustandset fremskuende Tanke.
Smilet hensmulrer og dør. Evig er Alvorens Blu.»

11

COLLEONI

(Til Andrea Verrocchios Rytterstatue)

I Venezias Smøgelabyrinth
staar han høj, staar han stejl
paa sin knejsende Plint.

Han er langt fra de gyngende Vover.
Han rider som Torden paa Tage,
og Kirkerne tramper han over.

Han staar rejst i de bærende Bøjler.
Med det yderste Led af sin Finger
han Gangeren tøjler.

Generalen af Næverets-Adel
er kun eet med sin Hest, han er støbt
i sin kløftede Sadel.

12

Han er ikke i Harnisk formummet —
om hans Albu og Lænd, om hans Skuldre
har Malmen sig krummet.

Han er klædt som i pansrede Flager:
naar han rider, saa rasler det ej,
men det brager.

Hans Hjerne er Flamme, hans Hjerte er koldt,
hans Blik er af Bly, hans Øje
en gloende Bolt.

I hans Vrede er Hjul der og Stejle,
naar han løfter sin Højre, da svinger
sig tusinde Plejle.

Da mejes der Menneskeskaar over Vangen,
da hugges i Kød, da skingrer
af Leerne Klangen.

Og hans Sjæl er en ædende Harme —
hvad ænser hans Hest, om den tramper
i Græs eller Tarme.

Han gaar frem som en Krigens Meduse —
dog forstener han ej, han har lært
kun at knuse.

13

Han blev Høstmand, den raa Bergamasker,
for den havfødte Stad. som med Guld
i Lagunerne plasker.

Han høster, han kapper, han jævner,
han gøder med Lig og med Blod,
hvor paa Hesten han stævner.

Hans Kød var ej Hø eller Halm:
ved sin Død blev han højsat til Hest
i Bronze og Malm.

I Venezias Smøgelabyrint
staar han høj, staar han stejl
paa sin knejsende Plint.

MICHELANGELOS SLAVER

I.

Som et Frø, der sukker
sovende i Mulde,
naar det sagte lukker
op sin første Kim
— det er Spiringstimen,
det er Tid at skulle,
Tid at sprænge Hinden,
løsne Jordens Binden —
som et Frø, der sukker
sovende i Mulde.

Hvorfra denne Dragen,
dette Sug mod oven?
Som en Drøm om Dagen
er den første Kim,
15 og dog rummer Kimen
i sig hele Skoven.
Spæde Planteaander
i Herskerdrøm sig vaander.
Hvorfra denne Dragen,
dette Sug mod oven?

Tyst et Hjerte banker
under Mulde bundet,
Livets Fostertanker
slumrer i dets Slag.
Dog er alle Slægter
af dette Hjerte rundet,
alle Livets Celler
det som Afkom tæller.
Tyst et Hjerte banker,
under Mulde bundet.

Blindfødt er vor Higen,
men mod Lys vi længes
— som en Spires Stigen
mod den frie Luft.
Naar skal Øjet aabnes?
16 Fosterhammen krænges?
Al vor Tro og Viden
forældes kun med Tiden.
Blindfødt er vor Higen,
men mod Lys vi længes.

II.

Han vil vride sig op af den lastende Muld,
han vil slide sin Krop af den bastende Sten,
han vil stemme fra Skorpen de musklede Ben,
til de slemmes af Jorden som udvasket Guld.
Der skal komme med blodige Faner
et Tog af Titaner,
der raner
det himmelske Lys.

Han staar op, som de kødrøde Orme gaa frem
efter Regnskyl af Jord som en bugtende Spy,
som de Døde, der, vakt af Basunernes Gny,
sprænge Kisternes Laag, Gravkældrenes Lem.
Da knækkes der Nagler og Lænker,
mens Ildregnen stænker
og sænker
det himmelske Lys.

17

Naar han bryder sit Aag med sin dyriske Kraft,
skal han rette sin Nakke og ryste sin Lænd:
Som fra Gruber af Kul ser han Solen igen,
og han svinger sin Arm som en Kølle paa Skaft;
og hans Blik under Brynenes Buer
har rødsprængte Luer,
der truer
det himmelske Lys.

Og da vakler Tyrannernes Trone og Mur,
og da bølger et Stød gennem Jordskorpen op:
Det er Slaven, der retter sin trodsige Krop
— ve den, der vil holde et Jordskælv i Bur!
Da revner de knugende Hamme,
da stiger en Flamme
at ramme
det himmelske Lys.

18

MADONNA MED VIOLEN

(Til Mester Stephans Maleri i Köln)

Milde Kölner-Moder med din lille Mund
som et Jordbær lukket, ingen end har plukket,
med din hvide Pandes høje, rene Rund,
milde Kölner-Moder med din lille Mund.

Stirrer du i Græsset, søgende Violer —
i dit Øjes Blaa jeg Violer saa,
men du ser dem for dig fjernt i Græsset staa,
og dit eget Blik det dufter som Violer.

Paa din Arm den slanke rider Drengen Ranke,
hvid og lys og lille, Haar som Silkespind,
badet som i Kilden af dit hvide Sind,
der blev aldrig plettet af en uren Tanke.

Griber dine Fingre, blomstersmalle, smaa,
om hans lille Legem, lyser du af Lykke.
Dagens hvide Drømme ud i Luften gaa
fra din Panderings det klare Perlesmykke.

19

Kölner-Moder blide, du kan ikke vide
i din Jomfru-Ynde Sorgen, der skal komme,
du kan ikke vide, hvad din Dreng skal lide,
og du aner ikke Tidens onde Domme.

Du har plukt Violen, hvor den gror i Solen,
til Symbol for Barnet vil du Blomsten kaare.
Taaren i dens Indre er kun Morgendugg:
dit violblaa Øje har aldrig grædt en Taare.

Luften om dig blinker som af Svalers Flugt,
men bag Svalehammen ser du ikke Englen:
medens Vinger svirre, dine Øjne stirre —
en violblaa Verden holder du ved Stænglen.

20

AMORE SAGRO E PROFANO

(Til Tizians Maleri i Gall. Borghese)

Hver Lyd i Luften sagtner. Stille svinder
bag Lundens Stammer
et Hovslag af en Hest, fulgt af en Hund,
som glammer.
Skovsøens dybe Skaal
har drukket Solens sidste Flammer.

Skarpt mod det gyldne Blaa opskælver Løvet
paa svaje Kviste.
Frøfyldte Valmukapsler springe op
og briste.
I Kløvermarkens Straa
to tyggende Kaniner liste.

Usete Vandløb tage til at synge,
og Bække mumle
som dybe Fløjter op fra Kløftens Grund
den skumle.
I lydløs Flagredans
Natsommerfugle over Engen tumle.

O Skønhedsdrøm, som Aftnens Øje møder
fra Hellas' Dage:
Her staar i Marmorglans en Oldtidsbrønd
tilbage.
En Hest og Amoriner smaa
i Rytmedans om Randen drage.

En Sarkofag omhegner Ungdomskilden,
hvor Vandet skyder
fra Eros Fingre, naar sit Billedspejl
han bryder.
Som Sølv det vævre Vand
ned mellem Roser tyst sig gyder.

Og klædt i Silke, hvid som Perleskinnen
men rød paa Vranken
22 som Rosers Kød, med bladekranset Haar
og fangen
i fjerne Tankers Net
en Kvinde stirrer over Vangen.

Ved hendes Side troner Venus nøgen.
En Purpurbølge
af Lin, som Havet mod en Marmorkyst,
skaar Følge
fra Fod om Ryg og Arm
— hvad skal den gyldne Skønhed dølgge?

Højt hæver hun sin Offerskaal i Haanden:
Røgelsesduften
opdamper som en hvid og liflig Sky
i Luften
til Varsel om en Sejr,
som Venus vinder fra Fornuften.

Saaledes, Skønne, lad dit Skrud fordufte
som Røg for Vinde —
paa Elskovs Baal skal Dragtens Silkeham
forsvinde,
og nøgen skal du gaa
din Gud imøde som Gudinde.

Lad Bæltet briste, som en Rose Barmen
af Svøbet bryde
og Purpurskoen af din hvide Fod
sig skyde,
dit Legems Mesterværk
afsløres helstøbt uden Lyde.

Al denne Silke som en jordisk Kaabe
din Skønhed hyller,
der kyskest i sin egen hvide Glans
fortryller;
thi himmelsk er den Blu,
som intet af sin Skønhed skylder,
men venter nøgen — som paa Gudens Komme

i Oldtids Myther —
og Sol og Lykke for en Nat i Elskov
bytter,
mens Himmel, Jord og Hav
til Venus' Stemme henrykt lytter.

24

BARCAROLE

Jeg gynger ved Middagstide
igennem den svømmende Stad,
hvor Marmorpaladserne hvide
rejse sig Rad ved Rad.

Bag grønne, smulrende Skodder
stirrer Fortiden ned
paa Nutidens pjaltede Stodder,
der frem fra Callerne gled.

Desdemona spejder deroppe
efter Mørens slanke Galej:
Med Løven fra Masternes Toppe
stævned den Evigheds Vej.

Langs med den luftige Riva
paa Fliser og op over Bro
henspanker den skønneste Diva
i Bomuld og klaprende Sko.

25

I Ly af San Marcos Skove
af Kupler og funklende Spær
de mæskede Duer sove
i Solens blændende Skær.

Hist oppe i Dogepaladset
staar aaben den store Altan:
Derinde studere ved Glasset
de baade Globus og Plan.

Og ud fra Altanen flyver
over Lagunen i Sving
Venezias Gave til Bølgen,
Brudens vægtige Ring.

Og Havet sin Gave sluger,
fordøjer det gamle Guld,
og atter Lagunen ruger
af tusind Løndomme fuld.

De sorte Gondoler fare
som Baade med Masker paa,
et Mummebals evige Skare
af Baade, der komme og gaa.

26

Jeg selv har taget min Maske
til Ly for den blændende Sol,
mens Fortidens Vande plaske
min ligkistesorte Gondol.

Du Stad, som jeg skued i Drømme,
en By paa Bølgernes Bund,
solhvide Paladserne svømme
over Lagunernes Grund.

Jeg slumrer i Vuggeklangen,
der staar fra din grønne Sø,
som bares jeg eventyrfangen
fjernt ud mod de Dødes Ø.

27

TIGGEREN

En Tigger sad paa Tærsklen i Ly af selve Domen,
der som en taarnhøj Kæmpe i sin Skygge skjuler Gnomen.

Det glade Solskin risled i et Vandsprings mange Kilder.
Den hvide Solbrand fyldte to mælkeblaa Pupiller.

Han sad med sine Pjalter midt i Marmormosaiken
med Haanden stadig fremstrakt i stum og haabløs Tiggen.

De blinde Øjne stirred paa hver, som hastig traadte
ad Kirkedøren ind bag den tunge Lædermaatte.

Men hver troende Sjæl gaar til Kirken selv i Vaande —
derinde er Madonna og Helgener redebonne.

Dèr ofrer man til Forbøn tykke og tynde Kerter —
her hænger bag et Glasskab i Sølv de fromme Hjerter.

28

Her hyller man sit Hoved til Bøn i Sørgelinet
og støtter i hede Ønsker sin Pande mod Helgenskrinet.

Her kysser man med Ømhed den hellige Antons Sokkel
og øser sin Lægedom af en gammel, skimlet Knokkel.

Her findes Trøst og Helse for hver en Sot, som trykker —
der hænger ikke mindre end fire Par Krykker,

to Øren i Voks og en skrækkelig Bandage
— der er Helgener, som helbreder Gigt med Massage.

Foran Alteret knæler de broderte Messehagler,
mens i udskaarne Stole de hellige Brødre kagler.

Og hele Præsteflokken højt imod Koret bræger,
og den himmelske Latin alle Hjerter vederkvæger.

Men den, som Kristus søger, faar ham at se i Vugge:
her ligger han i sin Krybbe, svøbt som en Kniplings-Dukke.

Og søger du efter Golgatha, da stands dit Aandedræt
foran denne Altergrotte med et Vokskabinet:

En magisk Lampe belyser det stemningsfulde Rum —
dèr ligger den døde Frelser i Vokset gul og stum.

29

Og søger du Kunsthistorie i laasede Kapeller,
kan Sagrestanen aabne de hemmeligste Celler.

For et Par Soldi trækker han bort ethvert Gardin,
forklarer enhver Legende, om du gi'r til et Glas Vin.

Den straalende Domskat er nypudset blank —
alt det Guld faar man at se for den Spotpris, en Frank.

Knæskallen imod Gulvet, for hver Helgen et Buk,
saa gaar de Fromme ud med et Lettelsens Suk.

Derude vinker Solen bag Dørens tunge Læder.
To blinde Øjne stirrer paa hver, som udad træder.

Han soler sine Pjalter midt i Marmormosaiken
med Haanden stadig fremstrakt i stum og haabløs Tiggen.

Den eneste, den eneste, man ikke saa derinde,
han sidder her paa Tærsklen, gammel og syg i Sinde.

Han sidder lukket ude af sin egen Kirkes Favn,
forglempt af dem, der bærer hans hellige Navn.

Han sidder stum og ene i sin Blindheds evige Nat.
Ingen, der gaar forbi, véd, hvem han har forladt.

30

I KAMPAGNEN

Over de vide Vange stryger fra Ostia Vinden,
driver Græsset i Bølger — Aksene hvidner af Sol.
Fjernt, som vugget af Sletten, i gnistrende blaa Forsvinden
knejser Sankt Peters Kuppel over den hellige Stol.

Græshavet plettes og fures af brede Valmuestriber —
under den luende Sol de lysner som udgydt Blod.
Lurende dybt i Engen rinder den gule Tiber —
Oldtidens levende Slange omringler Syvhøjenes Fod.

Ind mod de evige Mure løber i fjerne Radier,
vader igennem Græsset den buede Akvadukt —
sprængt er den vældige Kæde over tusinde Stadier,
Strømmen fra Bjergenes Kilder standset og brudt og lukt.

Trindt paa de kvadrede Veje Minder i Stenen sove:
Hjulspor skaarne i Marmor under Kvadriga-Galop,
Spor af en Triumfator med klaprende Hestehove
ind paa den hellige Vej mod Kapitolium op.

Slænger jeg mig i Græsset tæt ved den gule Tiber,
lægger jeg Øret til Jorden, hører jeg Fortidens Gunger,
Tubaer skingrer omkap med buldrende Pavker og Piber,
og Legionernes Marsch tværs over Kampagnen runger.

Se, hvor de blinker i Solen med Ørne og Ulve og Kranse!
hør, hvor de hamrer med Malmet over det klingende Skjold!
Højt mod den evige Stad sig strækker hver blinkende Lanse —
Cæsar gaar gennem Hæren, barsk og smilende kold.

Nu er her stille. Kampagnen døser. Ruinerne sove
langs ad den appiske Vej, smulrende Drømme i Sten.
Over de furede Kvadre skyller Græsset sin Vove,
Torsoer rager af Gruset, støtter paa splintrede Ben.

Klumpede Monumenter sig taarne med sunkne Gesimser.
Relieffernes Støv pustes af Vinden hen.
Et bronzeskinnende Firben frem af Revnerne vimser.
Oldtidens furede Ansigt blottes og sløres igen.

I VILLA D'ESTES HAVE

I Skyggen af Cypresser
gro Kilder frem derinde
og voxe slanke Vandspring,
der Haven overspinde.

Et Kryb af Vandets vævre
sølvblanke hvide Snoge
henbugter gennem Græsset
og hvisler i alle Kroge.

Det spys af Bronzemunde
i lange Marmorkrybber,
hvor blussende Purpurroser
de tunge Ranker dypper.

Det risler, snor og iler
mod dovnende Bassiner,
hvor alle de rappe Strømme
sig dorsk til Hvile slænger.

Ned over Vedbend-Trapper
og grønne Mos-Terrasser
styrter i blanke Kupler
de stride Kildemasser.

De sovende Cypresser
i Villa d'Estes Have
i deres visne Skygger
gemmer en Duft af Grave.

Det gule Marmor smulrer

som Tænder bidt af Ælde,
mens Ornamenterne vadskes
itu af Vandets Vælde.

Og Mosset kravler langsomt
ad Trapper og Galerier —
det dækker og det dæmper,
saa alle Fodspor tier.

Hvor silkeskoet vandred
den skønne Isabelle,
barfodet skrider Tiden
som i en Munkecelle.

34

De sprukne Marmorvaser
Fontænevandet spille
— Liljernes Løg er døde,
og Roserne er vilde.

Men i den klingende Stilhed
risles Sanserne skarpe
og lytter til skjulte Kilders
tusindstrængede Harpe.

35

POMPEI

Bjærget har hejst som Taverne sin Lygte,
Blusset sig spejler i Dampenes Sky,
Røghvirvler flygte
gengangertyst mod den gravfundne By.
Maanen staar op, over Golfen den kogler,
kaster sit Skær som et Spøgelsegry
ned paa en Verden, som ligger i Knogler.

Højt paa mit Hustag jeg skænker min Vin,
sort som Granat og med Glød som Rubin.
Sol har den drukket
og Kraterets Kraft,
Lava blev slukket
i Druernes Saft.
Skaal, I derinde, jeg drikker Jer til!
Vinen I kender
— i levende Hænder
36 faar Eders Vin sit livsalige Spil:
Vinen kun hører de Levende til.
Aske og Støv ved Vesuvios Fod
bærer en Drue saa dunkel som Blod.

Hør, Mandolinen,
hidsig som Vinen,
klimprer en klinger,
en klar Melodi.
Strengene dirre,
sitre og svirre

solskinsberust som en spillende Bi.
Hører derinde, det smeltende Spil:
Elskoven hører de Levende til.
Aske blev I. Men vort Liv er det samme:
Her sidder tvende ved Vin og ved Spil,
kyskes i Skær af Vesuvios Flamme.

Blaa som Olympen sig Nathimlen hvælver.
Pompei er tavs. Kun Akacien skælver,
og fra en Vogn, der er fjernt undervejs,
klinger der Bjælder,
mens Vellugten vælder
tungt fra en Ager med bugnende Majs.

37

Dejligst vort Liv, naar det er undervejs!

Gengangerby, dine Porte slaa op!
Skyggerne liste omkring uden Krop.
Døn af Sandaler paa Torvenes Fliser —
Hænder, som ridse paa Muren Deviser.
Bacchus, dit Tempel jeg stænker med Vin.
Eros — en Rose! din Lykke er min.
Hører, I Skygger, mit smeltende Spil —
Elskoven hører de Levende til.

38

TIBER PAA CAPRI

Paa Capris Hoved hugget ud i Kalk
er rejst af Havet Husets Klippepiller.
Hid finder Vej alene Ørn og Falk,
havdyb er Kløften, som fra Land mig skiller.

Omkring mig Oceanets Kviksølvspejle
hvert Sejl mig røber, som har Land forladt,
mens Essegldeden fra Vesuvios Kegle
beskinner Golfen hver en skummel Nat.

Farvel, du Land, hvorunder Ilden raser
utæmmet bag en halvslukt Lavaglød,
hvor Romas rovdyrgriske Plebs i Laser
knurrer om Knoklen, man dens Hunger bød.

39

Farvel, du Øglerede af Spioner!
hver Nat Forræderiet kaster Kuld —
Gifftænder tæller du i Legioner
og sælger Døden for en Haandfuld Guld.

Snigmordere, Farvel! Nu kan I myrde
og slaas og rives med forgiftet Negl.
Her vil jeg kaste Hykleriets Byrde
og bryde Tungens tænderskaarne Segl.

Højt over Havet fra min Klippetinde

til Genklang af dets Brændings hæse Slag
ud brøler jeg mit Had for alle Vinde
og skriger højt mit Hjertes skjulte Nag.

Ja, jeg har hyklet, myrdet, sveget, løjet,
skjult under Sminken hvert naturligt Træk.
Selv gik jeg under Rædsels-Aaget bøjet,
selv bar jeg Maske til de andres Skræk.

Til Fjenders Lig jeg snuste som Hyæne,
græd salte Taarer, naar mit Hjerte lo,
blodnæred Mordertrangens raa Muræne,
gav Fløjels-Haandtryk med forgiftet Klo.

40

Jeg kender Hadets Tigerblik det gule,
Mistænksomhedens onde Ørkenvind.
Dybt krøb jeg ind i Tvivlens Aadselkule
— nu har jeg sprængt mig ud i Dagens Skin.

Her ser jeg Himlen vidnefast i Øje,
slaar Blikket ned kun for den stærke Sol.
Kun Ørnen vogter paa mit Aasyn nøje,
og Havet skyller mod min Cæsarstol.

Men heller slugt af Havet end at lide
et Trælleliv, af tusind Brodde bidt.
Langt heller bo med Svælget ved min Side
— her er til Døden kun det ene Skridt.

41

VINEN

Vinen klavrer op ad Stangen
i en vild spiralsnoet Linje,
og af andre Lægter fangen
danner den en vaarlys Vigne.

Solen mellem alt det grønne
kaster Solspæt som Topaser.
Alt det grønne gror til skønne
straalefyldte blanke Klaser.

Solen er en mægtig Fyrste,
som kun i Mirakler handler,
naar for alle dem, der tørste,
Regnvand han til Vin forvandler.

42

Se, bag Ranker og bag Vaande
Saft i tusind Solbær klukker,
mens en perlefarvet Aande
deres køle Kinder dugger.

Synligt denne Gude-Lymfe
gror til Lægedom for alle.

Du, min Skat, skal være Nymfe,
jeg vil selv mig Satyr kalde.

Her er ikke Vin paa Flaske,
ingen Rømer vi behøver —
frisk fra Persen vil jeg gnaske
alt, hvad fra din Haand jeg røver.

Tigermodigt vil vi svælge
i de solskinsfyldte Druer,
men tilsidst saa vil vi vælge
Vin, som mere ildfuldt luer.

Læben blusser under Huden,
Vinen vinker dybest nede:
Mit Begær er selve Guden,
du er Vinen selv den hede.

43

KEJSERENS GRAV

Her har de lagt dig — dybt som i en Kælder
og dog med Kuppel over Kisten højnet.
Et Lyshav — blaat og gult som Immorteller —
ombølger dig og fjerner dig fra Døgnet.

Tung som en Bølge ruller Kistens Laag
sin Purpurstens Spiral om Sarkofagen,
og Marmorstøtters stumme hvide Sprog
staar Vagt ved Kisten indtil Dommedagen.

Du hviler ikke i et Helgenskrin
af Guld, hvor Ædelstens-Emaller glitre:
Af Nordlandsfjæld man skar dit Dødelin,
kun mellem Klipper kan dit Støv forvitre.

44

Og ingen Krans din nøgne Stengrav pletter
— ringe er Blomster mod det røde Blod:
Kun dine Slag i Mosaiken fletter
en Sejrsguirlande om din Kistes Fod.

Hver Stemme tier ved dit Helteleje,
kun tyst Beundring over Kisten daler.
Mens sønderskudte Silkefaner vaje,
sit stumme Stensprog Evigheden taler.

Her mylrer tæt af Skygger om din Kiste
— utalte Hære for og mod dig døde,
forbanded dig og som en Gud dig priste.
Men du var stærk — din Skygge tør dem møde.

Gravmæle gav dig Invalidekirken,
Fjældfred du høstet for et Liv i Strid,
med Hjertet anskudt i din Heltevirken
blev selv du Jordens største Invalid.

Men svøbt i Sten du hviler stolt i Støvet:
En Verdensdel du valgte til Arena,
Prometheus' Fangekvaler har du prøvet,
jordplettet er din Grav fra Sankt-Helena.

45

ALLE BØGERNE —

Alle Bøgerne lo i min Reol.
De rørte sig som Knogler i en Kiste.
Nedsyltede Tanker laa og fniste.
Skimlede Profeter
og mugnende Poeter
rejste sig og gol.
Hun gled ind i min Stue som en Sol

— og alle Bøgerne lo i min Reol.

Hun gled ind som en fejende Vind —
da retted sig de runkede Bind.
Hendes klingende Latter
pusted Støvet bort —
højt snakkede de atter,
snakked lyst og sort.
Videnskaben lufted sig i Spøg.
Det spired dybt i Bøgernes
skrumpede Løg.

46

Som den tittende Kim af en Svibel
skød en lille Tunge frem
— en rød og næsvis Tunge —
af den gamle ærværdige Bibel.

Det gamle Svinelæder og det gule Pergament
blev levende omtrent,
sukkede og nyste,
vejred friske Kidskind og sødlig Mandelklid,
vejred Foraarstid,
et Foraar, som usynligt sitred gennem Luften.
Duften
af Viol og fine Handsker havde Digterne kendt.
De gamle Rygge lyste
— Solen laa i Titrerne gylden.

Filosofferne der nederst paa Hylden
gav sig fluks til at væve, til at vrøvle
om Døden og om Livet og om Lykken.
De vaasede forrykt og forvildet,
da hun kilded
dem i Ryggen
med sin lille franske Støvle.

47

LIVETS FEST

Ja, vimpelsmykket danser
vor Klode denne Dag
i sommerdrukne Sanser
til Solens Gildelag.

Hvor alle Klode smælder
mod Himlens Lystigblaa!
Der ringler muntre Bjælder
fra alle Markens Straa.

Det kryber og det kravler,
det synger tyst og lydt,
og Millioner avler
i hver en Møddingpyt.

Hver Rovfugl røver tapper
sit Bytte glad og tryg,
den rappe Svale snapper
i Dans de glade Myg.

48

Den blanke Sol gør syndig
og hidser tusindfold.
Hver Elsker tager myndig
sin Kærlighed med Vold.

Thi alle Skove skinne
og alle Blomster le —
Muldvarpen selv i Blinde
kan Solens Øje se.

Hvad kan med Solen lignes:
Før Dagens Glans gaar ud,
en Jomfru gudvelsignes,
undfanger selv en Gud.

49

SOMMER-IDYL

Mursvalen drejer
i rappe Baner.
Enghøet vajer
med Valmu-Faner.

Mens Koen savler
i Dugg og Kløver,
Skarnbassen kravler,
hvor Vejen støver.

Høstkarle meje,
med Marv i Laaret,
rundrygget seje
de føre Skaaret.

50

To Kvindet plapre,
hvad de kan orke.
I Luften klapre
to hvide Storke.

Travlt Telefoner
for Byen synge
som Sladrekoner
i Net og Klynge.

De blanke Traade
spinde og snurre.
To Duer kaade
paa Kirken kurre,

puste og spanke
og hovent brystes
og slaas en Tanke
for brat at krystes.

Hun bøjer Toppen
— Fjerene sparres —
et Gys i Kroppen —
et Nu de parres.

51

To vies af Præsten
paa Alterhynde
— til Præk forresten
om Tugt og Brynde.

For Kirken vender
kun tvende Vogne —
men Sladren render
i sytten Sogne.

52

SOMMERLIV

Hvor de summer, hvor de synger,
alle disse Myg og Fluer!
hvor de synger —
hopper, krydser gennem Luften
i et Væv af tusind Buer.
Hvor de stimer, hvor de standser
omkring alle Blomsterklynger.

Er det Solens gyldne Traade,
hvori alle Fluer gynger
som i Traade? —

vugger solskinsbaarne fremad,
svinges rundt af Straale-Slynger —
Se, de sejler — se, de suser
som i lette Kastebaade.

53

Men den hvide Sværmer vakler
om de hvide Liljefakler,
flagrer, vakler,
sødt berust af Blomsteraande,
i et Kaos af Mirakler,
véd ej, hvilken den skal vælge
af de skønne Blomsterrakler.

Danser paa de store Vinger,
danser som et flygtigt Lune.
Vinden svinger
med dens hvide Skørtekрусning,
med dens Følehorn de brune.
Og de store Liljeklokker
i dens Øre sagte ringer.

Alting danser, Møl og Fluer,
danser ind i Solens Flamme
uden Sanser.
Kun et eneste er roligt:
Under Æbletræets Stamme
sidder der en lille Moder
for sit lille Barn at amme.

54

Se, det spændte Bryst er blottet.
Og den lille Mund sig knuger
fast og suger
al den Fryd og al den Styrke,
Barnet i sin Verden bruger,
— al den tankeløse Lykke,
man med Modermælken suger.

55

AAEN

En Eng med Gøgeurter, der skjult gennem Græsset gaa,
en Skov af svajende Siv, Bogfinkerne hvile sig paa,
en Aa, som rinder og rinder over nikkende Tang og Tarre,
under sydende travle Insekter, der midt i Solen sig parre.

Hvor dejligt at drages og drive med Aaen i rindende Drift!
— hvem evner at efterskrive de ilende Vandes Skrift?
og hvilken Røst kan hviske med Bølgernes klukkende Tale?
hvad danser saa let og luftigt som over Aaen en Svale?

Hvor findes en Lykke som denne at gaa med en rindende Aa:
se Skyernes hvide Laviner hensmelte i Himlens Blaa,
mens Engenes Kløveraande puster henover min Pande

og Guldsmedden kryber fra Dybet langs op ad et Sivblads Rande.

56

Et Skud i de fjerne Bakker smælder fra Bred til Bred.
Saa spinder Insekterne atter om Engen den gyldne Fred.
Og Bølgerne hopper som Kærtegn om Svømmerens Bryst og Skulder,
mens fjernt i det skytunge Øster en kommende Torden ruller.

Farvel, du Købstad paa Bakken! Under Tagenes røde Tegl
du blunder i Døs deroppe. Jeg driver for Sommerens Sejl.
Farvel der yderst paa Højden, du gamle flittige Mølle,
— jeg lader mig let som et Blad mod Havet sagtelig skylle.

For alt, hvad i Verden rinder, har et eneste Maal og Med:
det drages og suges og længes og iler mod Havet afsted,
det løber i Leg gennem Landet, smutter bort fra de favnende Skove
— det ler, naar den klukkende Rislen i Havet synger som Vove.

57

AFTENVANDRING

Den brede Dal, den vide Fjord
sig slynger blank om Næs og Nor
med Køer højt i Græs til Bov,
med Damp fra Sumpens side Jord,
mens Mærkeblomster hvide gror
og Sivet suser som en Skov.

Højt op paa dette Bakkedrag,
hvor Vinden tager Nakketag
og driver os langs Fjorden ud,
hvor Strømmen bølger norden ud,
vi gaa i muntert Snakkelag.
De andre langsomt sakke bag
— vi lege vil den lyse Nat
Tagfat helt ud til Kattegat.

58

Dèr staa den røde Maane op
bag Bakkens lave Blaanelop,
rund som en rød Eidammerost
den luer modent i August.
Mod Bakkens Kam vi skraane op
og løbe lunefuldt i Slyng
igennem al den brune Lyng.

Hør nu det første Maageskrig
fra Havet, der en Taage lig
remdamper under Højens Fod
og risler ind sin Vuggesang
i Takten til din smukke Gang
og Hymnen i dit unge Blod.

Saa staa vi her ved Kattegat
dybt i den sølvermatte Nat.

De Bølger smaa i Klynge lo,
og vi fik til at synge Ro.
Jeg tager dig om Livet fat:
Saa gaa vi over Kattegat
ad Maanens gyldne Gyngebro!

59

MØLLERNE

Hej, hvor den stærke Nordvind
I Møllesejlet hiver,
saa Armene slaar over
og voldsomt Værket driver.

Derinde bag Kalotten
gaar Hjulet i dens Hjerne,
der males sindigt Rugen
af centnertunge Kværne.

Men nede under Pilene,
hvor Aæns Vande skylle,
den stride Drivkraft sætter
i Fart en anden Mølle.

Og Strømmen skummer sindigt
og driver Hjulet mut
og tænker ej paa Hensigt —
den Mølle maler Krudt.

60

Mennesket selv er en Mølle
og maler i sin Hjerne
til eget Bedste og Værste
med allehaande Kværne.

En maler Lærredsflader
og skønne Farver spilder,
en anden Lægepulver
og Serum for Baciller.

En tredje kløgtigt smiler,
imens han pønser stum
paa nye Projektiler —
Kugler ved Navn Dum — Dum.

Men i det grønne Landskab,
hvor Folk gaar om og skranter,
en gammel Mand har hegnet
en Have, hvor han planter.

En Kejser i sin Alderdom
har fundet Livets Maal:
det højeste og bedste
er det at plante Kaal.

61

ROTATION

Hej, rosensmykket farer
vor Klode gennem Rummet,
til alle Livets Skarer
i Døden er forstummet.

Og Solen slaar sit Bælte
af Guld om Jordens Lænder,
og Solen avler Helte,
der blanke Vaaben spænder.

I Græsset gror Violer,
hvis Duft gaar bort med Brisen.
Men tæt om begge Poler
skruer sig fjældhøjt Isen.

62

Der ligger skjult i Bjæрге
en Hær af stærke Kræfter,
som Jordens Kravl af Dvæрге
ustandset leder efter.

De smedde og de svejse,
de bygge og de hamre,
til Taarn og Værker knejse
og dog til Jord sig klamre.

De fange Solens Varme
og Blæst og Brus af Elve,
i tynde Lednings-Arme
de bundne Kræfter skælv.

En Jord i Hylstre spunden,
i Net og tusind Strømme,
og dog til Banen bunden,
Planet i Solens Tømme.

Med Lavafyr i Lasten
og fragtet med Skeletter
— Livsvimplen højt fra Masten —
vi pløjer Himlens Sletter.

63

Et Pres af tusind Stempler,
et Spil af glatte Glidere
og Klokkeklang fra Templer,
Gudshuse og saa videre.

Ja, rosensmykket farer
vor Klode gennem Rummet,
til alle Livets Skarer
i Døden er forstummet.

Til Fyrets Blus er slukket
og Havets Kedler slunkne,
de sidste Blomster plukket
og alle Gravkors sunkne.

64

BLÆSTEN

Det blæser, blæser, blæser,
og alle Træer neje sig,
det gamle Løv det hvæser,
de nye Blade dreje sig.
Den stride Storm ad Marken staar
— se dèr fløj Hatten af dit Haar:
Mens Drengene række Næser,
den vilde Jagt ad Vejen gaar.
Det blæser, blæser, blæser,
og gennem Buksebenet staar
som tynde Stilke dine Laar
— de dumme Blæst-Fadæser!

Og Vinden Kviste kapper
og river Rakler af hvert Træ.
Trangbrystig Luft du snapper
og gaar i Storm til dine Knæ,
65 og frygter for de talte Haar,
der stejlt paa Hjerneskillen staar,
mens Stormen rask dem rapper —
en hel Paryk i Løbet gaar.
Thi Vinden snapper, snapper
og gaar til Ben og gaar til Marv
og frisker op lidt Sygdoms-Arv
i dine Hjerteklapper.

Den trævler Rosens Blade
og spytter Blomster over Vang,
den vipper Fugl af Stade,
den gaar sin raa Vandalergang,
den plyndrer selve Livets Træ
paa Godt og Ondt — i Ny og Næ
dets Frugter tager Skade.
O ve, der røg de ti Guds Bud
paa Skriftens skøre Blade.
Den river ned, den renser ud,
den ribber hver en gammel Gud
for Gøgl og Falbelade.

Den smadrer Kirkeruder
og vælter tunge Marmorkors,
i Domsbasun den tuder
og tramper ned som Dødens Hors.
66 Guld kroner pustes af som Fnugg
og Taarer tørres bort som Dugg,
Alt styrter ned, som luder,
hver vissen Potentat-Evnuk
blir kvalt i sine Puder:
I denne Storm staar Alt paa Spil,
for Vinden gaar, hvorhen den vil —
den blæser ad Jordens Guder.

Rundt i Hvirveldans sig svinger denne Glans og denne Glitter.
Mens de tusind Prismer ringe, lyne Loftets Guldsoffitter.
Gulvet synker, Gulvet stiger i en Cirkels Rutsjebane.
Over Bølgebjærge svaje Heste før Gondol og Kane.

For en halv Snes Hestekræfter kan den hele Verden sejle
rundt med Dampspil i et Kaos som af sønderbrudte Spejle.
Alting vugger, Alting vajer, Alt i Sindsforvirring drejer,
og dog ligger Verdensaksen støt og trygt i sine Lejer.

Og det samme Dampspil fylder Lirekassens Orgellunger
— hvor det fløjter, hvor det sprutter, hvor det jubler højt og runger.
Danserinder slaa paa Tromme, alle Udenværker hvæse,
og det hele Kaos drejer frem en taktfast Marseillaise.

68

Purke vildt paa Hesteryggen klamre sig til Hals og Manke,
søsygt følge Piger efter vuggende paa Skibets Planke.
Ladylike en Landsbyskønheds røde Hænder Hesten tøjle;
altfor lange Ben har sluppet Hestens altfor korte Bøjle.

Kaner slingre, Skibe gyngende, Heste stejle, Heste trave,
løfte Forben, mens en Glider vugger under Dyrets Mave.
Baade duve, Vimpler blafre, det gaar rundt for alle Klude.
— Dampen fløjter, Farten sagtner, og den glade Tur er ude.

O du skønne Markedsglæde, ret beset er ej du sjælden:
Daglig staar jeg op at køre, daglig gaar jo Karrusellen,
Alting vugger, Alting vajer, Alt i Sindsforvirring drejer,
og dog ligger Verdensaksen støt og trygt i sine Lejer.

69

LA FRANCE

Kunde jeg lytte til Rosens Hjærte
dybt i det svindende røde Svøb,
sænke mit Blik bag de kuplede Blade,
følge Aarernes skjulte Løb ...

Se, hvor det rødmer i Bladenes Indre,
sart som en Jomfrus blufærdige Kind.
Ak, i en Roses lønlige Drømme
trænger sig aldrig et Menneske ind.

Duften daarer. Den duftende Rødme
tvinger mit henrykte Øje til.
Duften er Blomsternes eneste Sprog.
Duften siger, hvad Rosen vil.

Lukt er det unge Rosenhjerte,
Duften, Duften paa Døden kalder.

Dør du, min Rose? — Uden en Klage
Bladene over mit Ansigt falder.

70

BREGNER

Nu, den røde Himmel blegner
og de første Stjerner prikke
gennem Aftnen, vil jeg ligge
bag de store Ørnebregner.

Mens de brede Blade hegner
mig en Hytte med det samme,
aander døsigt jeg den ramme
Vellugt af de grønne Bregner.

Som en Palmeskov sig tegner
Bladevrímlen om mit Leje,
ud den gror paa Mark og Veje,
svøber Jorden ind i Bregner.

71

Mulden omkring Roden segner
moseblød med blanke Pytter,
og den hele Verden lytter
til et Aandedrag af Bregner.

Og det damper, gror og regner
tungt og hedt helt op til Polen:
Vaargrøn svinger sig om Solen
Jorden klædt i Skov af Bregner.

72

FORGLEMMIGEJ

En Hær af lysblaa Øjne op mod Himlen
— ak, disse Blomsters blaa og blide Blikke
her i den grønne, dybe Eng
ved Bækkens Bred, hvor Kvæget søger Drikke.

Hvad har de søde Blomster vel paa Hjerte?
Hvorfor mon de vil glemmes ikke?
Ak, I maa heller blomstre glemt i Engen
end visnet Lig i Lommebogen ligge.

Nej, jeg vil ikke plukke Jer, men blot

se Eders lyse Stjerner sagte nikke
og høre Eders fine Blomsterstemme
hennynne stille: O forglem mig ikke!

Og jeg vil mindes Eders Blomsterkald:
Hvor Fællesgraven lod de Døde ligge
i navnløs Glemsel, gror I frem som Øjne,
der trygler stille: O forglem os ikke!

73

— — — — —
I Beresinas brede Løb er Strømmen brudt
i tvende Grene af en sumpet Ø,
der højner op sig af de tunge Vande,
og mod hvis Bredder alle Bølger dø.

Den Ø blev dannet paa en Vintermorgen,
da Floden tørned tung og fyldt med Is
omkring en Bro, i Nattens Mørke slagen
at frelse Storarméen fra Forlis.

Henover Broen drog en Hær i Pjalter,
en Stodder-Garde, Marskalk-Lazzaroner,
en ligbleg Kejser i en Dødningdans,
af Sulten hærget, flænset af Kanoner.

Men Broen brænder. Og et talløst Tros
afskaaret styrter sig i Dødens Gab.
Hvad ikke myrdes, og hvad Ilden skaaner,
det sluger Floden i sin Drageflab.

Og Beresina, tung af Lig og Vaaben,
sit Bytte tygger mellem Isens Tænder.
Henover Strømmens rædselsfyldte Dyb
Ildbroen sine Flammebuer spænder

74

Den Ø blev dannet af et kostbart Slam:
af Lig, optaarnet til en Dødens Høj,
af raaddent Kød, af Pandeskallers Vrag,
hvorover Krigens Ravne graadigt fløj.

Natur, o Moder, kærlig er din Haand,
den blomsterdækker Dødens Rædselsspor!
Da Vaaren kom, Lig-Øen stod i Græs,
i tusind Glemmigejers skønne Flor.

— — — — —
En Hær af lysblaa Øine op mod Himlen
— ak, disse Blomsters blaa og blide Blikke!
Ak, denne fine tynde Blomsterstemme,
der nynner sagte: O forglem mig ikke!

75

BLOMSTERTØRST

De aander sagte min Haand i Møde
og letter Øjnenes tunge Laag.
Omkring mig hvisker det nattebløde,
det aldrig tolkede Blomstersprog.

Og Rosenknoppernes Jomfrulæber
til Kys sig forme som halvt i Blund.
Men Luften snapper med røde Kæber
den graadigt aabnede Torskemund.

Lobelia-Øjne i Himmeltanker
tilblinke mildt mig et mørkt Godnat.
Men Liljens Hjerte i Oprør banker,
og Primlen sukker i sin Rabat.

Et Kald af Dufte fra alle Planter,
der forme Frugter og Blomstervoks —
det kalder paa mig fra alle Kanter,
men højest raaber den hvide Floks.

76

De mange Blomster vil ikke tie
og ikke sove, men drikke først.
De spæde Munde vil have Die,
i Duft de taler om deres Tørst.

Ja ja, jeg kommer, jeg skal jer vande,
jeg stænker Duggen i Straaler ud
Se her, her har jeg min fulde Kande,
det regner ud af dens Brusetud.

De suger Væde med søde Munde,
de drikker, drikker i dybe Kluk,
de lukker ind i de dunkle Grunde
min Kandes brusende stærke Dugg.

De skælver sagte min Haand i Møde
og letter Øjnenes tunge Laag.
I Regnen hvisker det nattebløde,
det aldrig tolkede Blomstersprog.

77

KRANSEBINDERSKENS SANG

Jeg binder de Dødes Kranse
— de Levende faar dem ej,
de Levende kan jo danse
paa Rosers og Tislers Vej.
Men kun om den Dødes Tinding
skal Kransen sig hædrende sno.
Jeg skjuler dens tornede Vinding,
hvor Roser paa Staaltraad gro.

For den, hvis Ry ikke falmer,
men lever maaske for et Aar,
jeg bryder de prangende Palmer,

paa Kistens Laag han dem faar.
Men den, der lukker sit Øje
som fattig paa Guld og Gods,
med mindre kan lade sig nøje,
har nok i en Krans af Mos.

78

Lykkelig den, som reder
i Kisten sin sidste Seng,
mens Blomsterne over ham breder
en Hilsen af Sommer og Eng.
Mens Liljerne ligge kolde
over det synkende Lin,
de hvide Hænder sig folde
fast om en Rosmarin.

Af Kristitjørnernes Blade
saa mangen Krans jeg bandt,
hvor røde Bærrene sade
som Draaber af Blod iblandt.
Saa glatte kan Bladene ligge
og Bærrene røde le —
de Torne, som Hjertet stikke,
kan intet Øje se.

De Døde jeg Kransene binder
— de Levende gør for lidt.
Den højeste Hæder vinder
først den, som har Døden stridt.
Kun Konger krones i Live.
— af Guldets bedragende Glød.
Men Kransen er først at give
til den, som er lykkelig død.

79

AFTEN

Se, Dagen har fløjet til Ende,
Fugl Fønixs naaet sit Maal —
begge dens Vinger brænde,
de synke i Solens Baal.

Den ene Vinge er buet
i Glød af den flammende Sol,
som Funker er Dunene luet
højt op mod den blaanende Pol.

De lange Slagfjer falmer
med døende Askeglød,
de synker som visnede Palmer
ned over Dagens Død.

Saaledes til Jordens Ende
skal Dagene brænde bort
og fødes paany og vende
— og Livet tykkes for kort.

80

Til Madskab og fyldte KrybberSulten os hjemad bar.
Men Livet drypper og drypper
i Tidens bundløse Kar.

Bag Nætternes gitrede Bure
Hjerterne fyldes med Gru:
De tusind dikkende Ure
dikke Tiden itu.

Og selv vi véd, hvad vi vove:
Skønt Livet er altfor kort;
den ene Halvdel sove
som døsende Dyr vi bort.

Vi lever af Livets Naade
og naar ikke Fremtidens Land:
Hver Aften formindskes vor Flaade,
et grundstødt Skib staar i Brand.

81

MULMET

Kommer du som Mulmet
efter lyse Nætter,
Mulm, som Glemselskransen
om min Tinding fletter.

Tunge, mørke Biller
tæt forbi mig summe.
Trætte Stjerner vaagne
søvnige og stumme.

Evigt sukker Vinden
som fra Bambusskove.
Ind i denne Susen
vil mit Hjerte sove.

Over alle Himlens
gyldne Stjerne-Tene
ser jeg Mulmet spinde,
Mulm, det første, ene.

82

Alle disse Sjæle,
som omkring mig sove,
blafre svagt som blinde
Lygtemænd i Skove.

Hør nu, hvad der sagte
rundt i Verden sukkes.
Se de Blus, som lydløst
under Mulmet slukkes.

Hør, hvor mange Glemte
der i Jorden banker.

Føl, hvor Duggen rinder
over døde Tanker.

Har mit eget Hjerte
tungt og træt sig svulmet
— efter lyse Nætter
kommer du som Mulmet.

83

MAANEBLOMSTER

Ingen anden tør dem vække
end den sagte, milde Maane,
hvor i Blund bag Hyldens Hække
deres hvide Blomster blaane.

Dette Maaneskin er Drømme,
kastet over hvide Pander,
øst i nattedybe Strømme
som af gyldentgrønne Kander.

Der er Blomster, som er Dagens:
stærkt de gro ved Solens Flammer,
suge Lyset valmublodigt —
Solen som et Bryst dem ammer.

Helianthus spejler Solen,
til dens Gang paa Himlen lænket;
under Aften har den modløs
tungt mod Jord sit Aasyn sænket.

84

Der er Blomster, som er Nattens:
de er blege, maaneblanke,
i de aabne hvide Kalke
tyst de Maanelyset sanke.

Groende fra Nat til Morgen
ranke de sig tyst en Tomme.
Blomsten falder slap i Dvale,
naar den lyse Nat er omme.

Ak, I skønne Natteblomsters
duggetglimtende Pupiller,
i hvis dybe, dunkle Iris
Duften aabner sine Kilder —

af mit eget Hjerte skyder
frem en Blomst i Maaneskinnet:
den har aldrig Solen sanset,
den tør aande kun i Mindet.

85

SORG

Der hulker en Sorg i mit dybeste Sind,
som ingen i Verden véd,
mindst den, der dryppede Giften ind
og trykkede Tornen ned.

Jeg græder ikke. Jeg stirrer kun frem
med udforskeligt Blik.
Ingen skal vide, for hvad eller hvem
— jeg skjuler det blødende Stik.

Jeg gemmer det lønlige saarende Ord,
der kun for mig var en Pil.
Og Ormen gnaver usynlige Spor
— jeg dækker dem under et Smil.

Jeg trykker den fattige Grøfteurt
tæt til min brændende Kind.
Den Sorg, de andre forgæves har spurgt,
jeg hvisker i Blomsten ind.

86

Jeg dykker mit Ansigt i Bølgens Grund
— dér køles mit Øjes Brand —
min Graad ser kun Fisken paa Havets Bund,
naar Taarerne rinde i Vand.

Kun Natten lindrer mit sugende Savn
— jeg sukker, naar ingen det véd.
Har Søvnens Alverden lagt til sin Favn,
da hulker mit Hjerte i Fred.

87

MORGEN

Atter Memnonssøjlen skælver,
ramt, hvor Solens Straaler slaa.
Højt den rene Himmel hvælver
tonefyldt sit Morgenblaa.

Atter synger, synger, synger
Hjertets Kilder i mit Bryst,
og sin Lærkejubel slynger
Sjælen mod det gyldne Øst.

Ingen Dag og Dæmring kender
uden for sin lille Jord,
skønt en Hær af Morgner brænder
tyst i Natten sine Spor.

Ingen kender Gud. Kun Guder
for et lille Solsystem,
set igennem matte Ruder
som et Mælkevejs-Problem.

88

Ak, men Solen, Solen brænder
atter Morgen i mit Sind,
fylder mine aabne Hænder
med sit hede Elverspind.

Jeg er alt for, alt for ringe
til at ane, til at tro —
Lyset ene er min Vinge,
Lyset ene bygger Bro.

Lyset flyver bort til Egne,
intet jordisk Øje saa —
der er Morgen alle Vegne,
hvor de gyldne Sole gaa.

Kun en lille Gud vi kender,
aabenbaret for vor Jord,
skønt en Hær af Morgner brænder
tyst i Natten sine Spor.

89

REMBRANDT

I.

«NATTEVAGTEN»

Porten gaar op. Under klingende Spil
Fanen sin Silke med Solskin bekranser.
Frisket af Søvnens man skynder sig til,
Hjernerne vaagne bag Skærf og bag Panser.
Skytterne skuldre de blinkende Spær,
Bøsserne lades, og Hanerne knække.
Klirrende Spyd, Partisaner og Sværd
sluttes i Trup uden Orden og Række.
Ud imod Solens og Morgenens Væld
dundrer en Tromme sin dumpe Appel.

Vagten gaar ud. Gennem Skyggernes Nat
dukker den frem i et Solbad, der flyder
smeltende gyldent, og slikkende glat
ud over Aasyn og Hænder sig gyder.
90 Skrider den frem som en levende Drøm

gennem en Guldport, Solen har buet.
Øjnene funkler paa Lyshavets Strøm,
Ungdom og Kampmod, som aldrig blev kuet.
Solen i luende Ild har dem døbt,
som var i Guld deres Skikkelser støbt.

Tæppet gaar op for en gylden Magi:
Skrider da Solen i Spidsen for Toget,
smelter sin gyldne Trolddom deri?
Brusende Lykke at gaa under Aaget,
frem under Solen med klingende Spil,
løfte i Lyset de klirrende Lanser!
Drukne af Solen de skynde sig til,
Hjerterne vaagne bag Skærf og bag Panser.
Ud af den rugende Skyggenats Væld
Solen har koglet en gylden Appel.

91

II.

DAVID SPILLER FOR SAUL

Tæt skal jeg Tonerne slynge
og fylde din Sjæl med Sang
og Harpebølgerne gyng
dit Hjerte i sitrende Gang.

Min Haand skal lege med Liste
paa Strengenes Solskinstavl,
saa Taarerne de skal briste
af skjulte Kilder, o Saul.

Sig, mærker du Havet stige —
jeg leger det frem med min Haand:
For Tonernes Stormflod vige
forjaget din Aand!

— Som springende Ve og Vaade
det hulkende Harpeslet
driver mig Øjnene vaade
af Graad, som jeg aldrig fik grædt.

92

Som Vrag mine Tanker slingre,
og Sjælen fyldes med Gru —
skal disse listige Fingre
da lege mit Hjerte itu!

Som Vand mellem Hænderne rinde
mine Dage, som intet var værd.
Forbandede Dreng, hold inde!
Jeg nagler dig med mit Spær.

— I Harpen det hviner og suser,
og Spyddet i Væggen staar fast,
men intet Hjerte det knuser,

det var kun en Streng, som brast.

Og alle Tonerne suge
om Hjertet, som skulde det dø,
og stigende Vande ruge
i Øjets bundløse Sø.

93

III.

DR. DEIJMANS ANATOMI.

Den sidste tunge Strid er stridt
og Døden har hans Lemmer strakt,
og klamt og koldt og gustenhvidt.
er Liget frem paa Bordet lagt.

Saa skar de op den svuldne Bug
og gransked Mavesæk og Tarm
og proved Lungens røde Sug
og udskar Hjertet af hans Barm.

Den Døde tager stum og tam
mod Dissekereknivens Snit
og rødmer ej for nogen Skam,
men lyser lige nøgenhvidt.

En Stump af Issens Skal er sprængt
som Laag fra Pandehvælvets Gem
og under Hovedhuden krængt
den rosenblege Hjerne frem.

94

Her skælvet har hans Tankers Strøm
i disse Traades Slyng og Krus,
har vugget gennem Søvn og Drøm
sig filtret hele Livets Rus.

— Fra stille Dybder har du krængt,
o Mester, frem en Hjerneflig.
Jeg ser, hvad du har lidt og tænkt,
i dette stumme stolte Lig,

som gemmer i sit hule Bryst
og under Øjets sunkne Laag
et Suk af Livets bitre Lyst
og Lidelsernes tavse Sprog.

Skønt ingen hørte Hjertets Skrig
og Hjernens Suk for Knivens Snit,
i dette tavse, hvide Lig
jeg læser alt, hvad du har lidt.

95

IV.

HENDRIKJE STOFFELS

Der aander fra dit Ansigt
et dæmpet gyldent Solskin,
du tindrer mig i Møde
din Mesters varme Sjæl.
Det er hans Blik, som brænder
endnu paa dine Kinder.
I Øjets brune Dybder
han sænket har sin Sjæl.

Din skære hvide Pande
sig hvælver klar og stille
over dit Hjertes Godhed,
hvor han sin Hvile fandt.
Din røde Læbe rynket
sitrer endnu af Kysset,
hvormed han dine Drømme
til sine Dage bandt.

96

Og Perlen i dit Øre,
der funkler frem af Mørket
og svarer Straalesangen
fra Smykket paa dit Bryst,
og Nellikeblomstens lille
duftende røde Stjerne
skinner om stille Timers
hjertegrebne Lyst.

Saa kan da Solskin fanges,
og fæstnes midt i Mørket
et Genskær af den Ømhed,
som over et Ansigt gled.
Du lever med din Herre
i Øjnenes tavse Møde,
over din hvide Pande
gaar Solen aldrig ned.

97

MINDEDIGTE

I.

HOLGER VADUM

Jeg tager op de slagne Skaar,
de unge Aks, som Leen brød,
de første Knopskud af en Vaar,
der fandt en altfor tidlig Død.
Hvem har ej hørt, naar Leen sprang
og mejed over Marken tungt,
den dybe, dumpe Smerteklang,
naar Staalet skar i noget ungt? ...

Hvad er saa skønt som modent Korn,
en Høst, der bugner høj og gul,
naar Stakken stritter spids som Torn
og Kernen hærdes i sit Skjul?
98 Dog elsker jeg de grønne Neg,
hvis Korn fik lige Kerne sat,
den Blomst, som just af Svøbet steg,
da Døden brød den barsk og brat.

Jeg tager nænsomt i min Haand
det fine bløde Skitseler,
let formet af en dødsdømt Aand,
der aldrig former Tanker mer.
Jeg ser den unge Kraft, som svandt
i disse Liniers Aandedrag:
i deres skælvende Aarer randt
en Digtters dybe Hjerteslag.

99

II.

J. P. E. HARTMANN

(Det kgl. Teater 28/3 1900)

Saa fik da Støvet, hvad det kalder sit:
Den fælles Moder, som skal al Ting arve,
sin Ret har taget — Hammen af en Larve,
lerdannet Værktøj, gennem Brugen slidt.

Naar Tiden kræver, hvad den kalder sit,
da segner ogsaa Egens gamle Stamme,
da tæres Oljen af den sidste Flamme
— Den bærer Prisen, som har Døden stridt.

Nu vandt han Freden. Lukt blev Oldingøjet,
der saa et Sekel skride skæbnetungt.

Sølvhvidt hans Hoved sig til Hvilen bøjed
— i dette Marmor skal det leve ungt.

Om Oldingrøstens fine Streng sprang
med brusten Lyd, da Døden Buen førte,
— vi mindes vil, naar den med greben Klang
i Tak for Livet vore Hjerter rørte.

100

Jeg véd en Klang, der ingensinde dør,
jeg kender Toner, ingen Storm kan splitte:
Naar Havet toner, brusende før,
da lever Mestren atter ivor Midte.

Hvad var hans lange rige Liv vel andet
end Spil paa Sjælens ædle Instrument
i Skaberkamp for at faa Tonen dannet
som lever evigt, naar vort Værk er endt.

Hil ham, der lever ved sin Mindefest
og synger evigt egne Toners Glæde!
Lyslevende er Mestren her til Stede
og hver af os i Aften kun hans Gæst.

Hil ham, der fik den skønne Magt at trylle
et Toneforaar af den danske Vang!
Genfødes skal han i sin egen Sang,
hans Hjerter banker i hans Rytters Fylde.

Hil ham, der bragte Skoven til at synge
og satte Bølgeslaget i Musik!
Af Folkeviser skød en Blomsterklynge,
langs alle Stier, hvor hans Harpe gik.

101

Fra Oldtids Strande skal med Klang af Lur
hans Tonestrømmes dybe Orgelpunkt
henbruse fjernt og føre frem i Dur
Alt, hvad i Danmark aander frit og ungt.

Lad Støvet tage, hvad det kalder sit.
Dybt i Cypressers eviggrønne Nat
er Tonemestrens Marmorbilled sat,
og Palmer bølge over Graven vidt.

Du nøjes ej med Lavrens mørke Løv:
Hvert Foraar skal vi til Dig Kransen søge,
en Krans af Majløv fra de lyse Bøge,
mens Blomsterne skal synge fra dit Støv.

En Tak til Dig, de danske Toners Tolk!
Trofast skal Landet værne om dit Ry.
Tag Hæderskransen fra dit eget Folk,
— hver Vaar skal Danmarks Skove den forny!

102

III.

SIGBJØRN OBSTFELDER

Vi talte ikke sammen,
vi tav kun til hinanden,
vi gemte vore Tanker,
til vi engang blev ene.

Fik Døden lagt en Verden
imellem vore Øjne,
jeg saa' dog dine lyse
en Nat fra «Præstens Dagbog».

Du fyldte Rummet om mig
med Evighedens Syner,
og dine stumme Længsler
de hulked i mit Hjerte.

Da skjalv som Stjernestraaler
din Stemmes fjerne Streng,
da krysted jeg i Vemod
din skønne dybe Sjæl.